

Jezus Drandzes

DZĪVE

Nr. 189 Aprīlis/Maijs, 2020

„Sēts top iznīcībā, bet augšāmceļas
neiznīcībā.” (1Kor 15:42)

Bībelē lasām: „Grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīgā dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rm 6:23) Tā kā visi ir grēkojuši, izvairīties no sastapšanās ar nāvi nevar neviens. Jautājums ir nevis „vai?”, bet „kad?”.

Centies iekārtoties pasaulē tā, it kā tas būtu uz visiem laikiem, nav pārāk prātīgi. Mums visiem šad un tad der atcerēties Jēzus stāstītajā līdzībā sacīto: „Tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.” (Lk 12:20–21) Lūk, svarīgākais, dzīvojot pasaulē, ir bagātība Dievā. Bagātība Dievā ir tas, ko apustulis Pāvils apraksta Vēstulē romiešiem: „Dieva balva ir mūžīgā dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rm 6:23)

Kristīgs cilvēks jau pasaulē dzīvo ar šo bagātību. Ticībā Kristum viņš nes sevī šo apslēpto dārgumu – mūžīgo dzīvību. Nes, jo uzticas Jēzus sacītajiem vārdiem: „ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirst, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!” (Jņ 11:25–26) Jēzus sacītais var pārsteigt – „ikviens, kas dzīvo un tic Man,

neimirs nemūžam”. Pārsteidzoši, bet vienlaikus – patiesība. Fiziskais ķermenis mirst, bet Kristum ticoša cilvēka dvēsele nemirst. Tai nav mūžīgās dzīvības pārrāvuma. Kristus dzīvībā tā paliek vienmēr. Tādēļ Kristum ticošs cilvēks ar mierinātu un iedrošinātu sirdi dzīvo pasaulē un ir gatavs, Dieva aicināts, jebkurā brīdī pasauli atstāt. Ja cilvēka ticība Kristum ir stipra, tad gatavība doties prom var būt pat kā priecīgas gaidas. Cilvēks zina, ka īstais skaistums un svētums vēl ir tikai priekšā. Tādā ticības spēkā un priecīgās gaidās dzīvoja arī apustulis Pāvils. Par to liecina viņa rakstītais: „Mēs turam drošu prātu un gribam labāk atstāt miesas mājokli un būt mājās pie sava Kunga.” (2Kor 5:8)

Pasaule kristietim ir kā pagaidu mītne, kurā dzīvojot viņš sagatavojas savām īstajām, mūžīgajām mājām. Sakiet, kurš gan skumst, ja dzīvi teltī var nomainīt pret dzīvi skaistā, brīnišķīgā mājā? Mazticība, nespēja uzticēties Dieva dotajiem apsolījumiem liek skumt un bēdāties. Bet tas tā varētu arī nebūt. Ticībā stiprie neskuma, domājot par miršanu, – arī apustulis Pāvils. Viņš raksta: „Mēs gri-

bam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši [nāvē], un lai jūs nedotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcelies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu. [...] Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienmēr. Ieprieciniet cits citu ar šiem vārdiem!” (1Tes 4:13–14, 17–18)

Mīļie draugi, arī mums pienākas citam citu stiprināt un iedrošināt ar Dieva dotajiem apsolījumiem, kuri stāsta par mūžīgo dzīvību. Stiprinājums ticībā un iedrošinājums mums ir ļoti vajadzīgs, jo mums visiem ir jābūt labi sagatavotiem brīdim, kad Dievs mūs aicinās. Šādi iedrošinoši vārdi ir rakstīti Jāņa atklāsmes grāmatā: „Viņš [Dievs] nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: „Redzi, visu Es daru jaunu.”” (Atkl 21:4–5)

Šādu ticību stiprinošu vārdu Bībelē ir daudz. Uzmeklēsim tos un lietosim, citam citu mierinot un iedrošinot!

Lai svētīgs Kristus augšāmcelšanās svētķu laiks!

Mācītājs Erberts

P	O	T	C	P	S	Sv
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

5. aprīlī -

Pūpolu svētdiena

9. aprīlī -

Zaļā Ceturtdiena

10. aprīlī -

Lielā Piektdiena

12. aprīlī -Lieldienas -
Kristus augšāmcelšanās svētki**13. aprīlī -**

Otrās Lieldienas

19. aprīlī -

Baltā svētdiena

P	O	T	C	P	S	Sv
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

10. maijā -

Mātes diena

15. maijā -

Ģimenes diena

19. maijā -Svētdienas skolas
pēdējā virtuālā nodarbība**26. maijā -**

Svētdienas skolas izlaidums

*Viens Vārds,
kas pietrūkst
pasaulei,
viens Vārds,
kas uztrūkst
virszemei,
viens Vārds,
kas notrūkst
Augšienei.
Viens Vārds...
Kas saņēmis,
tas pilns,
kas sadzirdis,
tas dzinn,
kas uztvēris,
tas svin.*

Milda Klampe

Dabīgais un pārdabīgais

Kristus ir augšāmcēlies! Tāds ir divu eņģeļu vēstījums sievietēm, un Dieva sūtņi to atnes no debesīm cilvēkiem, kas atrodas virs zemes. (Lk 24:6) „Tas Kungs patiesi augšāmcēlies!” – divi Emavas ceļinieki jau liecina par pašu Kungu Jēzu, kuru viņi atpazīst pie vakariņu galda, Jēzum maizi laužot. (Lk 24:34–35)

Dabīgais un pārdabīgais. Kāda gan vienam būtu daļa gar otru? Viens atrodas neapraķstāmā godības stāvoklī, otrs – zemišķā. Eņģeļi – pie cilvēkiem, Kungs pats – pie cilvēkiem, jo Kungs Jēzus pats bija gan Cilvēks, gan Dievs. Otra tāda nekad nav bijis virs zemes, un Viņš ir apbrīnojams gan kā Cilvēks, gan kā Dievs. Kā atzinis teologs Džons Stots, Jēzus vienmēr ir konsekvents: gan „panākumu reibinošajos augstumos”, gan „rūgtajos atraidīšanas dziļumos” Viņš nemainās, Viņa tēls ir līdzsvarots. „Viņa mācības centrā bija Viņš pats, bet Viņa izturēšanās bija nesavtīga”, „Viņš apzinājās, ka ir visu Kungs, bet kļuva visiem par kalpu”, „Viņš teica, ka tiesās pasauli, bet mazgāja mācekļiem kājas”, „Viņš nomainīja stāvokli debesīs, kur grēks Viņam nevarēja tuvoties, pret sāpīgu kontaktu ar ļaunumu šajā pasaulē”, „Viņš kļuva par cilvēku aizspriedumu un savtīgu interešu upuri”. Šo Jēzum raksturīgo iezīmju uzskaitījumu varētu turpināt, un es to daru tādēļ, lai mēs zinātu, ka drīkstam pie Jēzus vērsties, jo „Viņš guva panākumus tieši tur, kur mēs noteikti bankrotējam”.¹

Dabīgais un pārdabīgais. Jēzus nāve bija dabīga, tāpat kā daudz kas Viņa un mūsu dzīvē, bet Viņa augšāmcelšanās bija pārdabīga, jo Viņš bija arī Dievs. Un tikai tāpēc, ka Viņš ir bijis Cilvēks-Dievs, ir iespējama mūsu pārdabīgā augšāmcelšanās. Bet šā plāna iniciators ir Dievs, kas ir mīlestība. Viņš savu Dēlu (pārdabīgi ieņemtu) sūta kā glābšanas kuģi jau-

numa sadragātajā pasaulē saskaņā ar savu apsolījumu: „Es celšu ienaidu starptevi un sievu, starptavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.” (1Moz 3:15)

Jēzus skaidrojums Nikodēmam „Tev jāpiedzimst no augšienes!” (Jņ 3:7) pēc Jēzus augšāmcelšanās Viņa mācekļiem top par realitāti, jo pie šīs pasaules nepiederīgais (pārdabīgais) dara viņus par piederīgiem Sev un kā tādi viņi, tāpat kā viņu Kungs Jēzus, spēj riskēt ar visu pie šīs pasaules piederīgo, pat zaudēt dzīvību, kļūdami par lieciniekiem, lai dzīvību iegūtu līdz ar Viņu augšāmceloties. Tā piepildās Viņa vārdi: „...katru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā.” (Lk 12:8) Augšāmceltie liecina virs zemes, un Augšāmceltais liecina debesīs.

Kā Jēzus mācība var kļūt par realitāti Viņa mācekļiem? Tikai atdzimstot caur ūdeni un Garu. Tā viņi ieiet Dieva valstībā un līdz ar Jēzu tajā var darboties kā Dieva darbabiēdri (1Kor 3:9), kā evaņģēlija sludinātāji Svētajā Garā, kas no debesīm sūtīts (1Pēt 1:12). Šo realitāti teologs un kapelāns Džons Klainīgs ir skaidrojis šādi: „Mēs esam krustā sisti līdz ar Kristu, līdz ar Viņu nonāvēti un līdz ar Viņu aprakti; mēs esam augšāmcelti līdz ar Viņu, darīti dzīvi līdz ar Viņu un līdz ar Viņu tronī celti debesu mājokļos darbam kopā ar Viņu Viņa valstībā šeit, uz zemes (Rm 6:4–8; Gal 2:20; Ef 2:4–6; Kol 2:12–13; 3:1; 2Tim 2:11–12). Sekojot Jēzum šajā ticības ceļā, mēs saņemam no Viņa un piedalāmies Viņa – Dieva Dēla – dievišķajā dzīvē.”²

Tā kā „Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem” (1Kor 15:20), pēc Rakstiem ir skaidrs, ka reiz būs visu mirušo augšāmcelšanās – gan taisno, gan netaisno (Apd 24:15) –

un ka „miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību” (1Kor 15:50). Tāpēc – kā arī mūžīgās augšāmcelšanās dēļ (Ebr 11) – tiem, kas ir Kristū, ir svarīgi neatkāpties ne soli no jau saņemtā, atzīstot Kristu, Viņa augšāmcelšanās spēku un līdzdalību Viņa ciešanās (Flp 3:10), Kristus krustam neatņemot tā saturu, bet pacietīgi gaidot Kunga Jēzus atnākšanu, „kas pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas” (Flp 3:21).

Rūpējoties par pārdabīgā uzturēšanu, līdzīgi kā uzturam sevi dabīgi, Lutērs ir piedāvājis evaņģēlisko garīguma paraugu – ne kā pašattīstību, bet kā saņemšanu. Tas „ietver trīs lietas – lūgšanu (*Ora-tio*), meditāciju (*Meditatio*) un kārdinājumu (*Tentatio*). [...] Šie trīs termini apraksta ticības dzīvi kā ciklu, kas sākas ar lūgšanu pēc Svētā Gara dāvanas, koncentrējas uz Svētā Gara saņemšanu caur Dieva vārda apcerēšanu un rezultātā izraisa garīgu uzbrukumu. Savukārt tas cilvēku vada atpakaļ pie lūgšanas un intensīvākas meditācijas. Tādējādi Lutērs redz garīgo dzīvi nevis kā sevis attīstīšanas procesu, bet gan kā saņemšanas procesu, kurā devējs ir trīsvienīgais Dievs.”³

Novēlu visiem Jēzus draudzes brāļiem un māsām būt kā nabagiem, „bet kas dara daudzus bagātus” (2Kor 6:10), kā nabagiem Dieva priekšā, lai no Viņa arī spētu pazemībā saņemt, un lai tāpat kā Jēzus, kas pazemojās līdz krusta nāvei un tika paaugstināts (Flp 2:8–9), mēs, dzīvojot dabīgajā pasaulē, nebankrotētu pārdabīgajā, bet savā laikā tiktu paaugstināti līdz ar Viņu (Mt 23:12; Atkl 21:3–8).

Evaņģēliste Milda Klampe

¹ Džons R. V. Stots. Kristietības pamati. LBDS „Labā vēsts”. Rīga, 1993, 34. lpp.

² Džons Klainīgs. Žēlastība un atkal žēlastība. Garīgums šodien. Luterisma mantojuma fonds. Rīga, 2014, 5. lpp.

³ Turpat, 8.–9. lpp.

Mēs dzīvojam Klusajā Sestdienā

Pēdējā mēneša laikā pasaule, arī kristīgā draudze, ir bijusi spiesta mainīties. Vai vīruss aizēnos Liendienas? Vai šī ēna jau ir manā sirdī un prātā? Gavēņa laikā, kad esam aicināti norimt no ikdienas un vairāk pievērsties Dievam, daudziem šis aicinājums ir papildījies burtiski – ar izolāciju mājās. Sirds un prāts dabiski sāk uztraukties par nākotni, par izdzīvošanu, un tepat pie durvīm kļauvē arī lielais jautājums: kam es uzticos? Lai domātu par šiem jautājumiem, uz sarunu esam aicinājuši HELENI SALENIECI.

Edgars Gertners

**Mūsu saruna bija plānota par Liel-
dienām, taču notikumi pasaulē liek
domāt par ko citu. Kas šajā laikā ir
tavu pārdomu centrā?**

Helēne: Gribu vai negribu, ir jādodomā par vīrusu, par tuvajiem cilvēkiem. Iz-
nāk uztraukties, kad tuvie cilvēki zaudē
darbu vai viņiem nav, ko darīt. Tajā
pašā laikā man šīs ziņas ir apnikušas. Ar
daudz lielāku interesi no rītiem jau ga-
diem lasu Bībeli un lozungus, tos pār-
domāju un lūdzu. Man šķiet svētīgi, ka
šajā laikā lozungu lasījumi ir par Jēzus
Kristus ciešanām, par Viņa ciešanu
ceļu. Tā vietā, lai skatītos uz vīrusu un
ko tas apkārt dara, mēs varam raudzī-
ties uz Jēzu un to, ko mūsu labā ir izda-
rījis Viņš – arī to, lai vīrusam nebūtu va-
ras pār mums.

**Ir populāri sacīt, ka šobrīd varam
norimt un mums ir vairāk laika ģime-
nei, hobijiem, remontam un citām
lietām. Vai tev ir vairāk laika Dievam?**

Helēne: Ja cilvēks ikdienā nemēģina
izbrīvēt laiku Dievam, es šaubos, vai izo-
lēšanās un citi vīrusa izraisītie ierobežo-
jumi dod vairāk laika. Arī šobrīd, kad
strādājam no mājām, ir apzināti jāmeklē
laiks Dievam. Papildus rīta Bībeles lasīju-
miem eju vairāk pastaigāties un tad aus-
tiņās uzlieku un klausos kādu sprediķi. Ja
mēs nemeklēsim laiku Dievam, pats no
sevis tas neradīsies.

**Daudzas draudzes aktivizējas, pub-
lisko dievkalpojumus un pārdomas.
Kā tu vērtē šīs iniciatīvas?**

Helēne: Man tas šķiet fantastiski, jo
diemžēl daudzi cilvēki dzīvo internetā.
Beidzot mums ir iespēja aizsniegt tos cil-
vēkus, ko agrāk nevarējām sasniegt. Ir
arī tādi cilvēki, kas dažādu iemeslu, pie-
mēram, vecuma, dēļ uz dievkalpojumu
netiek. Beidzot mums ir arī garīgs saturs
latviešu valodā – tas ir ļoti labi. Šī ir mūsu
iespēja iet uz āru un aizsniegt jaunus cil-
vēkus.

**Ko tu ieteiktu klausīties? Kā atrast
kvalitatīvu garīgo saturu?**

Helēne: Līdz šim pārsvarā klausījos
uzrunas angļu valodā – esmu atradusi
mācītājus, kuri mani uzrunā. Ja lūdzam,
lai Dievs mūs vada, mēs nonākam pie tā,
kas ir vajadzīgs tieši mums. Protams, arī
iepazīstot Bībeli, mēs saprotam, vai sa-
turs atbilst Dieva vārdam. Man ļoti patīk
Timotijs Kellers. Viņš ir mūsdienu apolo-
ģēts kā savā laikā Klaiivs Steiplss Lūiss.
No latviešu mācītājiem klausos Edgaru
Maži, Markusu Rožkalnu, protams, arī
Erberta sprediķus svētdienās.

**Bībelē Dievs cilvēkam nemitīgi at-
gādina: atgriezies no grēkiem! Kā, ta-
vuprāt, grēks izpaužas šajā laikā? Ko
esi novērojis?**

Helēne: Cilvēki ir ļoti aizņemti ar
sevi – ar pilnveidošanos, darbu, ģimeni.
Mēs bieži dzirdam, ka nav laika – nav lai-
ka arī Dievam, nav laika iepazīt Kristu.
Bībelē ir teikts, ka mūžīgā dzīvība ir iepa-
zīt Jēzu. Tas ir vitāli svarīgi. Ja cilvēki Die-
vu neiepazīst, viņi neiemācās uzticēties
Dievam un tā vietā uzticas saviem spē-

kiem un domām. Dievs ir kaut kur bla-
kus, bet tikai blakus, nevis centrā. Mūs-
dienās mēs sevi ļoti ceļam.

**Būšana mājās, noteiktos kvadrāt-
metros, mums ir arī robežu pārvērtē-
šanas laiks. Atcerēsimies Rakstu vie-
tu, kur Jēzus mācekļi bija laivā un
uznāca vētra! Arī mēs šobrīd esam
vētrā. Daudziem noteikti ir jautājums:
kāda loma šajā notikumam virpulī ir
Dievam?**

Helēne: Bieži dzirdam, ka šī slimība ir
Dieva sods, jo neesam pareizi dzīvojuši.
Tā gluži nav. Dievs nevar sodīt par grē-
kiem divas reizes – Viņš jau ir sodījis Jēzu.
Jēzus saņēma sodu, nomirstot pie krus-
ta. Tas, kas pasaulē notiek, ir grēka se-
kas, citu cilvēku grēku sekas, ko izjūtam
uz savas ādas. Filipa Jenci grāmatā „Vilša-
nās Dievā” ir rakstīts, ka cilvēki, nonākot
grūtībās, bieži sajauc Dievu ar dzīvi. Mēs
domājam, ka dzīvei ir jābūt labai un tais-
nai, jo Dievs ir labs un taisns. Ja mēs to
sajaucam, mēs noteikti vilsimies, jo dzīve
ir netaisna. Tagad cilvēki šajās nebūša-
nās vaino Dievu, bet tā nav Viņa vaina.
Dievs ir klātesošs, Viņš vēlas palīdzēt, bet
nevajag domāt, ka tikai tāpēc, ka Dievs ir
labs, mūsu dzīve būs laba. Kristus ļaunu-
mu ir uzvarējis, bet mēs arvien piedzīvo-
jam netaisnību, kas, iespējams, ir arī šis
vīruss. Kādu dienu Dievs atjaunos pasau-
li tādu, kādai tai jābūt. Līdz tam ir vērts
atcerēties, ka dzīvojam Klusajā Sestdie-
nā. Lielā Piektdiena ir notikusi, bet Jēzus
otrā atnākšana vēl ne.

Bet mēs esam grēcīgie mācekļi, kuriem laiva grimst tagad. Kur ir Dievs? Tas sauciens, visticamāk, ir izmisuma pilns.

Helēne: Brīnišķīgi, ja tas ir izmisuma pilns. Jo lielāks ir izmisums, jo patiesāk cilvēks vēlas uzzināt atbildi. Ne visi jautājumi, ko Dievam uzdodam, ir patiesi. Ja cilvēks patiešām vēlas uzzināt, kur šajā situācijā ir Dievs, esmu par simts procentiem pārliecināta, ka cilvēks Viņu piedzīvos. Kamēr mums ir labi, mēs Dievu diemžēl nedzirdam. Kāds ir teicis, ka labos laikos Dievs čukst un ciešanās kliež. Pati esmu to piedzīvojusi. Kad saprotu, ka neko vairs nevaru, Dievu piedzīvoju jaunā veidā. Kad Jēzus bija pie krusta, arī Viņš sauca uz Dievu: „Kāpēc Tu mani esi atstājis?” Tieši tāpēc, ka Jēzus bija pie krusta, mums tas vairs nav jādara. Dievs Viņu reāli bija atstājis, lai mums nekad vairs nebūtu jāpiedzīvo sajūta, ka esam Dieva atstāti.

Lieldienas saistās ar brīnumu: tumša tiek uzvarēta un Kristus iznāk no kapa. Viņš satiek dažādus cilvēkus – ticīgus, neticīgus, izbrīnītus, nobijušos. Kādu pasauli Dievs satiktu, ja „no kapa” iznāktu tagad? Kas Viņu sagaidītu?

Helēne: Prātā nāk Bībeles pants, kas uzdod pretjautājumu: vai Dievs atradīs ticību uz zemes? Tas ir atslēgas jautājums. Cik daudz ticības Viņš atradīs? Visi jau kaut kam tic, bet jautājums – kam? Kam es uzticos? Vai es ticu, ka Dievs ir, vai uzticos tam, kas sacīts Bībelē? Arī Jaunie garī tic, ka Dievs ir, bet svarīgākais: vai es uzticos Kristum? Gribas cerēt, ka Dievs atradīs ticību.

Krīzes ierasti māca dzīvot pēc principa „mazāk”; šī krīze jo īpaši ar „mazāk kontakta”. Mēs to izjūtam kā liegumu klātienē apmeklēt dievkalpojumus. Kā neinficēt apziņu ar „mazāk Dieva”? Kā saglabāt ticību, lai brīdī, kad Jēzus nāks, mēs būtu gatavi satikties?

Helēne: Galvenais ir apzināti veltīt laiku attiecību kopšanai ar Dievu. Tāpat ir ar desmito tiesu. Ja pašā sākumā mēs to neatdodam pateicībā par to, ka esam tik daudz saņēmuši, tad vēlāk, visticamāk, nepietiks. Ja to izdarām uzreiz, Dievs svētī un mums pietiek. Rīti vai vakari – izvēlies, kad ērtāk, bet lasi un lūdž, apzināti meklē brīžus ar Dievu, lai garīgi piepildītos! Viņš ir reāli klātesošs. Meklē Dieva dzīvību! Mēs taču runājamies ar saviem

draugiem, laulātajiem, bērniem; ieaicini tāpat savā ikdienā arī Dievu! Ļaujies, lai svētdiena ir katru dienu, nevis tikai vienreiz nedēļā!

Jā, viena no praktiskajām ticības mērauklām, īpaši šajā laikā, ir desmitā tiesa. Tu esi kalpojusi kā mācītāja un pieredzējusi, cik svarīgi ir pildīt Dieva aicinājumu, lai draudze varētu dzīvot.

Helēne: Jā, pirmkārt, mans devums Dievam parāda, cik ļoti Viņam uzticos. Desmitā tiesa ir minēta Vecajā Derībā, bet Jaunā Derība nerunā konkrēti par desmito tiesu vai to, cik daudz jādod; tas nozīmē, ka varam Dievam dot arī vairāk. Mēs varam to nosaukt par upuri un atcerēties, ka upuris sāp. Es paņemu no tā, ko vēlējos nopirkt sev, un iedodu Dievam. Otrkārt, caur desmito tiesu Dievs cilvēkus lieto, lai celtu savu valstību. Cik stundu mācītāji pavada, lai sagatavotos kaut vai tikai uz svētdienas dievkalpojumu! Ja es pati nebūtu to piedzīvojusi, droši vien nesaprastu, ka šis darbs ir grūts. Un tā jau nav vienīgā aktivitāte: filmēšana, pārraidīšana, baznīcas uzturēšana – tam visam vajadzīgi līdzekļi. Kurš cits to darīs, ja ne mēs paši? Bībelē ir teikts: kur būs tava manta, tur būs tava sirds. Ja vēlies palīdzēt celt Dieva valstību, tad tur būs arī tavas domas un finanses.

Ar ko šīs Lieldienas tavā ģimenē atšķirsies no visām pārējām, ko esi piedzīvojusi? Kā tu tās svinēsi?

Helēne: Mūsu dzimtā jau aptuveni desmit gadus ir tradīcija svētdienā pēc dievkalpojuma doties uz kādu viesu namu un pavadīt laiku kopā. Šis būs pirmais gads, kad nevarēsim to darīt, tāpēc īpašu plānu Lieldienām man nav, jo ir daudz nezināmo. Tomēr tas nemaina būtību – Kristus augšāmcelšanās tiks svinēta! To var darīt vienatnē, divatā vai ar daudziem cilvēkiem. Lai arī kā mēs sagaidīsim Lieldienas, mēs varam lūgt, lai Dievs piepilda namus un sirdis ar savu prieku, kas nav atkarīgs no apstākļiem un cilvēkiem.

Ko tu novēli katram šīs sarunas lasītājam?

Helēne: Centieties vērst skatu nevis uz vīrusu, bet uz Kristu! Atgādināsim sev, ka lielā cīņā ar ļaunumu ir uzvarēta Lielaajā Piektdienā! Ieaicināsim Dievu savā ikdienā un izdzīvosim kopā ikvienu dzīves brīdi!

Mans Jēzus bija blakus

Bija maija pēdējās dienas. Mēs visu dienu strādājām savā zemes gabalā. Darba bija daudz. Pēc iepriekšējo dienu vētras visu zemi klāja nolauzti zari un čiekuri. Bija jānopļauj zāle un jāsagrābj kaudzēs. Vēlu vakarā jutos ne tikai pārgurusi, bet arī slima. Bija sācies klepus, un sāpēja ribu apvidū. Naktī temperatūra uzcēlās līdz 39,4 grādiem. Sameklēju prettemperatūras zāles un drīz jau jutos labāk.

Nākamajā rītā bija nespēks, bet temperatūras vairs nebija. Aizgāju pie ģimenes ārstes. Trokšņu nebija. Man izrakstīja zāles klepum un imunitātei. Pienāca vakars, un man atkal cēlās temperatūra. Atkal 39,5. Jau stipri klepoju, un sāpēja viss krūškurvis. Norunājām: ja nepalik labāk, nākamajā dienā braukšu uz slimnīcu. Atkal ar zālēm nodzinu nakts temperatūru, bet no rīta vairs pati nespēju pastaigāt. Vīrs un bērni ar vislielāko mīlestību un gādību par mani rūpējās. Spēju piecelties, tikai turoties kādam pie rokas. Šķita, ka zāles nemaz neiedarbojas. Nu jau gārdoši klepoju, pie katras ieelpas zem ribām sāpēja. Temperatūra bija visu laiku.

Sagaidīju vīru no darba, un braucām uz slimnīcu. Pēc formulāru aizpildīšanas mani aizveda uz uzgaidāmo palātu ar 10 gultām, lika apgulties un gaidīt ārstu. Ar pūlēm un cieši pieķērusies gultas malai, apgūlos. Tas visu tikai pasliktināja – kā asi naži sāpes dūrās cauri plecam un ribām. Elpot vairs nebija iespējams. Tvēru pēc gaisa, bet nespēju ievilkt. Atceros, ka pacēlu rokas un vicināju, lai kāds mani ieraudzītu un pienāktu, jo piecelties vairs nespēju. Nebija, pie kā pieturēties. Izmišgs brīdis, līdz pēkšņi mani uzrāva augšā

stipras medmāsas rokas. „Tagad lēni ieelpojiet, lēni un bez steigas!” viņa zemā balsī teica. Pēc brīža viņa mani atstāja, un es sēžot gaidīju gandrīz trīs stundas. Sirdī lūdzu Jēzu – par sevi, par dziedināšanu. Izsūdzēju savus grēkus un lūdzu piedošanu. Šis laiks man bija nepieciešams.

Tad atnāca ārste. Mani izklaustījusi, viņa konstatēja, ka trokšņu nav, un diagnosticēja starpribu nervu iekaisumu. Es teicu, ka knapi varu paelpot. Teicu par sāpīgo, gārdošo klepu. Ārste izrakstīja veselu kaudzi stipru zāļu, kuras pa ceļam uz mājām jānopērķ, un sūtīja mani mājās. Tobrīd nezināju, ka bez rentgena noteiktā diagnoze ir kļūdaina un izrakstītās zāles ne tikai nepalīdzēs, bet būs kā inde.

Ierakstīju māmiņu grupas sarakstē, ka esmu ļoti slima un lai manas mīļās ticības māsas par mani aizlūdz. Visa ģimene un daudzi ticīgie mani stiprināja ar Dieva vārda apsoliņumu. Viņu lūgšanas cēlās pie Dieva! Sajutu šo lūgšanu spēku caur mieru un pašvību, bet pie manas miesas Dievam bija cits nodoms.

Pienāca nakts, un gaidītā uzlabojuma vietā man kļuva vēl sliktāk. Knapi, gārdoši elpoju, temperatūra 40 grādu, brīžiem trīcēju. Dzēru zāles, jo uzticējos, ka tūlīt, tūlīt tās iedarbosies un kļūs vieglāk. Starp snaudas brīžiem pamostoties, ar prieku ieraudzīju mīļos bērnus un vīru. Domās katru apskāvu un samīļoju un sirdī Jēzum par viņiem pateicos.

Mīļā mammīte – viņa vienmēr ir tik stipra, bet šoreiz es viņas acīs redzēju tik lielas bēdas un ciešanas! Viņa saņēma manas rokas savējās, un mēs lūdzām. Es pateicu to, ko jutu: „Manis kļūst aizvien mazāk un mazāk... Bet Jēzus ir ar mani.”

Jēzus patiešām visu laiku bija ar mani – ar mieru, prieku un pašvību!

Bija svētdienas vakars. Es laikam izskatījos šausmīgi, jo vīrs ļoti satraucās. Viņš piezvanīja uz slimnīcu. Dežūrārsts ieteica turpināt lietot izrakstītās zāles, sēdēt klāt visu nakti un, ja nekļūst labāk, nākamajā rītā zvanīt atkal. Zāju dēļ ēdu ogas, dzēru daudz ūdens. Daudz lūdzām, vīrs lasīja Bībeli. Dvēsele priecājās! Gars saņēma stiprinājumu.

Bija dziļa nakts, un šķiet, ka pamodos. Redzēju visu kā no malas. Igors bija nogūlies mūsu gultas kājgalī un aizmidzis. Es redzēju savu sāpošo, sarukušo ķermeni. Šķita, ka nekas vairs nesāp. Pamodos. Igors raudzīja manu pieri un centās smaidīt: „Liekas, ka temperatūras vairs nav!” Izmērīju – tiešām nebija. Man nekas vairs nesāpēja. Manis arī gandrīz vairs nebija. Igors bija piezvanījis mūsu ģimenes ārstei, un viņa ieradās, pārtraukusi savu atvaļinājumu. Ārste tūlīt zvanīja ātrajai palīdzībai. Mani aizveda uz Infektoloģijas centru un atstāja medmāsas ziņā, kura pierakstīja datus. Tur es noģību.

Pamodos uz ratiņiem, ko lielā ātrumā stūma skrienošas medmāsas. Mani veda uz reanimāciju. Biju mierīga, jo sajutu Jēzu sev blakus – tā, it kā Viņš gulētu man līdzās. Desmitiem roku sniedzās, lai pielīmētu man visādus vadus un sensorus. Kāds lika spiediena mērītāju, kāds skābekļa masku, kāds ņēma asins analīzes. Ārā bija 30 grādi – sākusies vasara. Mati bija aplipuši man ap kaklu un vaigiem. Bez skaņas es Jēzum teicu: „Lūdzu, kaut kāds paņemtu matus nost no sejas! Man ir tik karsti.” Un pēkšņi divas rokas starp pārējām maigi atglauca manus matus un

sauņēma kopā. Es sajutos laimīga un klusi noteicu: „Paldies!”

Man nav atmiņu par to, kā pagāja nākamā diena, bet pēc tās es pamodos lipīga, netīra un šķīta, ka smirdu. Biju izsvīdusi indi no mana neārstētā plaušu karsoņa un nepareizajām zālēm. Mans Jēzus bija blakus – to jutu pilnīgi skaidri. Pagriezu galvu uz Viņa pusi un bez skaņas sacīju: „Es gribu nomazgāties.” Pēc minūtes atvērās durvis un ienāca divas ļoti laipnas medmāsas, kas teica: „Nu, Edī! Nomazgāsimies!” Asaras sāka ritēt pār vaigiem. Es taču tikai Jēzum to biju teikusi. Medmāsiņas bija tik profesionālas, laipnas, maigas un akurātas. Man patiešām gribas teikt – Žēlsirdīgās māsas. Ar lielo burtu.

Pie manis ienāca galvenais ārsts un mana ārstējošā ārste. Vaicāja, vai šorīt jūtos labi. Abi apskatīja monitorā rādītājus un, aprunājušies ar mani, devās prom. Pirms aiziešanas ārsts pagriezās pret mani un cieši uzlūkoja: „Jūs naktī ļoti cīnījāties!” Ārste piebilda: „Jūs šonakt pasveicinājāt svēto Pēteri. Mēs priecājamies, ka jums ir labāk!” Es sapratu viņas domu un teicu: „Es ticu Dievam un uzticos, ka katram cilvēkam Dievs nolīcis savu laiku. Šis nebija mans laiks! Es pateicos, ka jūs tik laipni par mani rūpējāties un gādājat. No visas sirds pateicos!”

Kad ārsti aizgāja, dzirdēto apdomāju. Šonakt Dievs bija līcis man dzīvot. Es sapratu, ka tas, kas bija šķītis sapnis, ir bijusi īstenība. Naktī es redzēju velnu – kā tumšu, nenosakāmu veidojumu. Pēkšņi viņš pagriezās un skatījās uz mani. Skatienā bija jaunums. Bet aiz muguras es sajutu Jēzu – nepārspējami lielu. Atspiedusies pret Jēzu, es velnam uzrūcu. Kā lauvēns, kas piespiedies pie lauvas, es jutos stipra un droša. Tai brīdī velns sāka griezties kā vilciņš un ar tādu kā rūkoņu pazuda. Es pieradu Jēzum! Viņš ir mani atpircis! Ne tumsai, ne ellei, ne velnam nav tiesību uz mani! Es visa – mans gars, dvēsele un miesa – pieradu Jēzum, manam Pestītājam!

Biju izslāpusi, un man tik ļoti sagriebējās dzērveņu sulu! Domās pati sevi norāju: „Kādas dzērvenes! Tagad varētu būt ķirši vai zemenes.” Atvērās durvis, un sanitāre, kas izdala ēdienu, ienākusi teica: „Ēst jūs vēl nedrīkstat, bet es atnesu dzērveņu sulu. Jūs taču dzersiet, vai ne?”

Gāja laiks, un ik dienas Dievs pieskāra manai sirdij ar mīlestību. Bija jūnijs,

un aiz loga – ziedoša pasaule. Skaidri sapratu, ka šī manas dzīves daļa man ir Debess Tēva uzdāvināta. Vēlos ziedēt, plaukt un nest augļus Dievam par godu! „Jebšu es staigātu nāves ēnas ielejā, taču Jaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis.” (Ps 23:4) Jēzus iznesa mani šai nāves ielejai cauri – piespiedis sev. Kad mana sirds stājās pukstēt, Jēzus sirds pukstēja manas vietā! Nu esam iznākuši no nāves ielejas un man no jauna ir uzdāvināta dzīve! Neprasišu Jēzum, kāpēc. Svarīgāk – mans Pestītājs bija ar mani kopā!

Maziem soliņiem bija jāveic atveseļošanās ceļš. Mani ielika palātā. Tajā pašā dienā atveda jaunu sievieti Kristu. Mūsu nodaļa bija nelielā atsevišķā ēkā priežu meža malā. Tik skaisti! Pirmās dienas tik pie loga varēju vērot, cik skaists ir mežs, kā atlido meža baloži, skraida vāveres. Dievs mani atmodināja vēlēšanos zīmēt un gleznot. Ilgus gadus šo dāvanu biju nolikusi malā, jo vienkārši nebija laika. Pamodās ilgas, un lūdzu, lai vīrs atved papīru un zīmuļus. Gaidīju, kad varēšu iziet ārā.

Ar istabas biedreni Kristu sadraudzējāties un daudz runājām. Dievam teicu, ka vēlos viņai pastāstīt par Jēzu. Lūdzu, lai Dievs svētī šo sarunu un palīdz man to iesākt. Uz mana galdiņa stāvēja Bībele. Katru rītu un vakaru to lasīju. Nākamajā rītā Krista man jautāja: „Vai tu lasi Bībeli?” Tā mēs sākām sarunu. Noskaidroju, ka Kristai mammīte ir uzdāvinājusi Bībeli, bet viņa to nelasa. Piedāvājos lasīt

priekšā, un viņa piekrita. Vakara lūgšanā jautāju: „Mīļais Dievs, vai tāpēc esmu šeit? Tad izvēlies, ko lai es lasu, un runā caur to uz šo sievieti!” Igors viņai uzdāvināja lozungu grāmatiņu, jo ar papildtekstiem ir vieglāk sākt lasīt Bībeli. Tad katru rītu Krista lasīja lozungu un es – tekstus no Bībeles.

Interesanti, ka Dievs bija izvēlējis tekstus par dziedināšanu. Brīnījos, kad atšķīru, – atkal kāds dziedināšanas stāsts. Mūsu pēdējam vakaram kopā Dievs bija sagatavojis Rakstu vietu par Rakstu mācītājiem un farizejiem, kuri Jēzum pārmet, ka Viņš piedod grēkus, – Lūkas evaņģēlija 5:17–26. „Jēzus, nomanījis viņu domas, atbildēja un tiem sacīja: „[...] Kas ir vieglāk – vai sacīt: tavi grēki tev piedoti, – vai sacīt: celies un staigā?” Es pārstāju lasīt un smaidot jautāju: „Krista, kā tu domā, kas ir svarīgāk?” Viņa, tāpat kā es, gaidīja uz dziedināšanu. Mans uzdevums bija pievest viņu pie Jēzus. Es jutos tik pateicīga, ka drīkstēju būt Dieva darbabiedre, ka Dievs man tā bija uzticējies.

Bija sākusies mana jaunuzdāvinātā dzīve! Kopā ar Pāvilu varu teikt: „Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīve, ne eņģeļi, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!” (Rm 8:38–39)

Edīte Lūse

Edītes Lūses zīmējums

Reservē datumu DRAUDZES VASARAS NOMETNEI!

27.07.2020.–31.07.2020.

Būsīm kopā sadraudzībā, Bībeles stundās un dažādās aktivitātēs skaista ezera krastā Jumurdas muižā, netālu no Ērgļiem.

2020. GADA FEBRUĀRA UN MARTA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

ieņēmumi, EUR:

Mērķziedojumi	
(religiskajai darbībai, Diakonijai, remontam u. c.)	10820
Kolektes	4040
Latvijas fizisko personu ziedojumi	5390
Latvijas un ārvalstu juridisko personu ziedojumi	5075
Ziedojumi par kristībām, laulībām	100
ieņēmumi no zemes nomas	640
ieņēmumi no grāmatu galda	155
KOPĀ	26220

Izdevumi, EUR:

Algas (8 darbinieki, autoratlīdzība)	8275
Nodokļi	5135
Brošūras par mūsu baznīcas vēsturi	825
Apkure („Rīgas Siltums” un granulu iegāde)	780
Maksājums LELB	1275
Avansa maksājums par draudzes vasaras nometni	300
Grāmatvedības pakalpojumi	
(2020. g. janvāris, februāris)	510
Citi izdevumi	600
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve” druka	430
Elektrība	260
Nozaru darbs (Svētdienas skola, jauniešu darbs, LEAF)	165
Degviela, transporta izdevumi	200
Izdevumi par reliģiskajām darbībām	90
Atkritumu izvešana	150
Ziedi, telpu dekorēšana	100
„Rīgas ūdens”	95
Maināmie paklāji	100
Bankas komisijas maksa	65
Saimniecības un kancelejas preces, kopētāja apkope	115
„Venden” ūdens	65
Sakaru pakalpojumi	50
Reprezentācijas izdevumi	30
Pasta izdevumi	100
Apsardzes firmas pakalpojumi	60
KOPĀ	19775

SVEICAM APRĪLĪ

Māra Mazure
Laimdota Kalna
Austra Springe
Skaidrīte Eniņa
Elza Toleiķe
Līga Liepiņa
Anita Olga Blumberga
Elma Osmane-USmane
Edmunds Krasovskis
Kārlis Liepkauls
Gita Alpe

SVEICAM MAIJĀ

Ludmila Sommere
Roberts Pudže
Ināra Rita Norkus
Ingrīda Mazroce
Ināra Balode
Indra Ābola
Māris Siliņš
Edīte Lūse
Aivars Cīrulis

KRISTĪTI

Mikus Prūsis
Estere Mangulsone

MŪŽĪBĀ

Andris Vilsons

Dievkalpojumi

svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks

trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
Mācītāju var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta

otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem

otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis

otrdienās plkst. 17.30

Jauniešu vakari

piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi: fb.me/dj.lv

Kora mēģinājumi

pirmdienās plkst. 18.30
piektdienās plkst. 19.00

Bibliotēka atvērta

svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša

trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
<http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa>

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas dievkalpojumu un draudzes pasākumu laikā.

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)

pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)

otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba

otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco jaužu aprūpe (tālr. 67220084)

Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRĪNŠ”
(tālr. 67222698)

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze

Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: info@jezusdraudze.lv

Konts ziedojumiem: LV94RIKO0002013007985,
Luminor Bank, RIKOLV2X